

Europejska i światowa politologia we Wrocławiu.

13 Konferencja Generalna European Consortium for Political Research (ECPR), 4–7 września 2019 roku

DOI: 10.19195/1643-0328.27.16

Po wielu latach oczekiwań największe europejskie i światowe konferencje politologiczne zaczynają być organizowane w Polsce. Dowodem tego jest 13 Konferencja Generalna European Consortium for Political Research (ECPR), która odbyła się we Wrocławiu w dniach 4–7 września 2019 roku. Po konferencji IPSA w Poznaniu (2016) było to największe w ostatnich latach wydarzenie tego typu, którego gospodarzem była polska instytucja.

To ogromne przedsięwzięcie potwierdziło, że z organizacyjnego punktu widzenia polskie środowisko politologiczne wydaje się gotowe do uczestnictwa w działaniach międzynarodowych na dużą skalę. Co więcej, konferencja ECPR została zorganizowana w sposób budzący szacunek kolegów z zagranicy, którzy docenili zarówno ściśle naukową, jak i towarzyską stronę konferencji, włączając w to lokalizację oraz program dodatkowy. Ich uznanie wzbudziła także praca lokalnego komitetu organizacyjnego oraz zaangażowanych w obsługę konferencji pięćdziesięciu studentów i doktorantów zatrudnionych do pomocy przy realizacji tego przedsięwzięcia. Warto zauważyć, że znacząca część zatrudnionych to zagraniczni studenci i doktoranci Uniwersytetu Wrocławskiego (głównie Wydziału Nauk Społecznych, choć nie tylko). To również zostało zauważone i docenione przez uczestników konferencji.

Politologdy z zagranicy z uznaniem wypowiadali się podczas konferencji i po niej (na przykład w mediach społecznościowych) o Wrocławiu jako idealnym miejscu na organizację tego rodzaju wydarzeń. Część z nich uznała to miasto za najlepszą do tej pory lokalizację konferencji ogólnej ECPR. Z pewnością przyczynia się to do poprawy wizerunku miasta i Polski pośród międzynarodowej społeczności akademickiej. Docenione zostało to zresztą przez samą Gminę Wrocław, która wsparła finansowo organizację tegorocznej konferencji. Środki z dotacji Wrocławskiego Centrum Akademickiego przeznaczono na zaproszenie czworga znanych badaczy, uczestników „okrągłych stołów” — byli to Aleks Szczerbiak, Sofia Vasilopoulou, Peter North and Sherilyn MacGregor. Wsparcia organizacyjnego oraz *know-how* udzieliło Uniwersytetowi Wrocławskiemu również miejskie Convention Bureau.

Rodzi się pytanie, czy za możliwościami natury organizacyjnej i logistycznej nadąża gotowość polskiego środowiska politologicznego do uczestnictwa merytorycznego w wysokiej jakości wydarzeniach i przedsięwzięciach naukowych o zasięgu europejskim i światowym. W tym wymiarze o udzielenie jednoznacznej odpowiedzi jest dużo trudniej. W kontekście faktu, że konferencja odbywała się w Polsce, udział badaczy z kraju można uznać za stosunkowo niewielki. Poza przedstawicielami ośrodków tradycyjnie reprezentowanych na konferencjach ECPR (Uniwersytet Warszawski, Polska Akademia Nauk, Uniwersytet Jagielloński) oraz goszczącym konferencję ośrodkiem wrocławskim udział badaczy z Polski był znikomy (jedna, dwie osoby na ośrodek,

wyjątkiem były cztery osoby z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego). Wysoki koszt udziału (głównie opłaty wpisowej) jest tylko częściowym wytłumaczeniem tej sytuacji, bo 250 euro to już dziś niewiele więcej niż opłata za poszczególne konferencje krajowe. Przyczyn takiego stanu rzeczy trzeba zatem szukać gdzie indziej.

13 Konferencja Ogólna European Consortium for Political Research (ECPR) była organizowana przez stowarzyszenie ECPR z siedzibą w Wielkiej Brytanii (Colchester), we współpracy z Instytutem Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego. W ciągu czterech dni w konferencji uczestniczyło ponad dwa tysiące osób. Składały się na nią obrady sześćdziesięciu siedmiu sekcji tematycznych, czterystu pięćdziesięciu sześciu paneli oraz tysiąca osmiuset osiemdziesięciu siedmiu wystąpień. Nie zabrakło także spotkań poszczególnych ciał zarządzających ECPR. Ponadto w programie można było znaleźć cztery dyskusje w formacie „okrągłego stołu”, kilkadziesiąt spotkań grup badawczych funkcjonujących w ramach ECPR oraz sesję plenarną połączoną z przyjęciem (w budynku wrocławskiego Narodowego Forum Muzyki), której kluczowym punktem był wykład plenarny wygłoszony przez prof. Grzegorza Ekierta z Harvard University „Civil Society and Democracy: A Reconsideration”. Został on dość powszechnie uznany przez bywalców Konferencji Ogólnej ECPR, jak i zarząd samej organizacji za jeden z najlepszych wykładów plenarnych ostatnich lat.

ECPR General Conference 2019 w innych liczbach to:

- 30% zarejestrowanych uczestników tylko w pierwszej godzinie konferencji,
- 2000 tweetów na temat konferencji, dokonanych przez 836 uczestników,
- 6,7 mln reakcji we wszystkich mediach społecznościowych,
- 20 wystawców (głównie wydawnictwa naukowe),
- uczestnicy z 54 państw.

W pierwszym dniu konferencji, 4 września, odbyła się zasadnicza część rejestracji uczestników, jak również dwie rundy sesji panelowych (po około czterdzieści pięć sesji równocześnie). W tym dniu odbyło się też wiele spotkań grup badawczych działających w ramach ECPR, jak również walne zebranie instytucji partnerskich ECPR.

W drugim dniu konferencji, 5 września, odbyły się trzy rundy sesji panelowych (po około czterdzieści pięć sesji równocześnie) oraz dwie równoczesne sesje typu „okrągły stół”. Moderatorem pierwszej „Face(t)s of Populism: Varieties of Trump Cards” była dr Monika Wichłacz z Uniwersytetu Wrocławskiego, a w roli panelistów wystąpili dr Lenka Bustikova-Siroky z Arizona State University, prof. Ireneusz Paweł Karolewski z Uniwersytetu Wrocławskiego, prof. Aleks Szczerbiak z University of Sussex oraz dr Sofia Vasilopoulou z University of York. W tym samym czasie odbył się drugi „okrągły stół” zatytułowany „How to Nurture and Support Innovation in Political Science Learning and Teaching”. Moderatorem była dr Gabriela Pleschová z Uniwersytetu Ekonomicznego w Bratysławie, a panelistami prof. Alasdair Blair z De Montfort University, dr Barbora Padrtová z Uniwersytetu Masaryka w Brnie, dr Kathleen M. Quinlan z University of Kent oraz dr Amanda Rosen z Webster University. W tym dniu odbyło się także wiele spotkań grup badawczych działających w ramach ECPR. Na zakończenie dnia odbyło się wspomniane już spotkanie wszystkich uczestników konferencji podczas sesji plenarnej (połączonej z wykładem plenarnym prof. Grzegorza Ekierta z Harvard University) i przyjęcia odbywającego się w Narodowym Forum Muzyki.

Trzeciego dnia konferencji, 6 września, odbyły się cztery rundy sesji panelowych (po około czterdzieści pięć sesji równocześnie), jak również dwie kolejne sesje typu „okrągły stół”. Temat pierwszej z nich brzmiał: „Gender, Inclusivity and the Good Profession”. Funkcję moderatora pełniła prof. Isabelle Engeli z University of Exeter, a panelistami byli dr Amy Atchison z Valparaiso

University, prof. Emiliano Grossman z Sciences Po Paris, dr Toni Haastrup z University of Stirling oraz prof. Andrea Peto z Central European University. Równoległą sesję „okrągłego stołu” zatytułowaną „Sustainable Development in a Contested World” moderowała dr hab. Agnieszka Makarewicz-Marcinkiewicz z Uniwersytetu Wrocławskiego. Dyskutantami byli dr Margaret Haderer z Uniwersytetu w Wiedniu, dr Sherilyn MacGregor z University of Manchester, prof. Peter Newell z University of Sussex oraz prof. Peter North z University of Liverpool. W tym dniu odbyło się też wiele spotkań grup badawczych działających w ramach ECPR.

W czwartym dniu konferencji, 7 września, odbyły się dwie rundy sesji panelowych (po około czterdzieści pięć sesji równocześnie).

Efektom konferencji stały się liczne i nasilone debaty między uczestnikami. I nie jest to tylko frazes, ponieważ możemy już mówić o wymiernych efektach konferencji. Bezpośrednim rezultatem jest na przykład nawiązanie współpracy Instytutu Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego z Norwegian Institute of Public Affairs (NUPI) z Oslo. Efektom jest projekt na temat polityki zmian klimatycznych, złożony w norwesko-polskim programie GRIEG, opiewający na kwotę 1,5 mln EUR. Liczymy, że aplikacja ta zakończy się sukcesem i uzyskaniem nowych środków na badania.

Przez te cztery dni trwały również intensywne konsultacje uczestników konferencji z przedstawicielami wiodących wydawców książek i czasopism politologicznych. Tego rodzaju wydarzenia to niepowtarzalna okazja do uzyskania wiedzy z zakresu procesów i procedur związanych z publikowaniem na arenie międzynarodowej.

Nie mogło też zabraknąć akcentów związanych z problemem globalnego ocieplenia i jego społecznym i politycznym kontekstem. Jednym z najszerzej komentowanych wydarzeń konferencji była podróż dr. Sebastiana Jäckle z Wydziału Nauk Politycznych Uniwersytetu we Fryburgu, który na konferencję przyjechał rowerem, by wygłosić wystąpienie poświęcone wpływowi udziału badaczy w konferencjach ECPR na emisję CO₂ do atmosfery. Okazało się bowiem, że średni bilans emisji CO₂ dla jednego uczestnika trzydniowej konferencji ECPR wynosi od 0,5 do 1,5 tony ekwiwalentu CO₂.

Kolejna, 14 Konferencja Generalna ECPR odbędzie się w dniach 24–28 sierpnia 2020 roku w Innsbrucku (Austria). Propozycje wystąpień wysyłać można do 18 lutego 2020 roku. Więcej informacji na ten temat znajduje się na stronie internetowej ECPR.

Michał Kuś

ORCID: 0000-0001-8300-5162

Uniwersytet Wrocławski